

Bali, zaterdag 13 april 2019

We worden wakker in het stadje Sidemen, in het midden van Bali. Onze taxichauffeur, mr. Komang, is in deze streek geboren en gaat ons vandaag meenemen naar twee schooltjes. Als wij voor onze kamer koffie drinken, komt mr. Komang aan. Hij heeft al contact gehad met de beide scholen. We hebben onze spullen ingepakt en de nog overgebleven Twins geteld.

Onderweg stoppen we even om foto's te maken van de rijstvelden en de in wolken gehulde vulkaan Gunung Agung.

We rijden door en stoppen bij een schooltje, waar we volgens mr. Komang de dieren kunnen uitdelen in twee klasjes van totaal 33 kinderen. We hebben nog 29 grote dieren, dus halen we vier Lanka-beertjes uit de sloop en stoppen die nog in de plunjezak.

Dan lopen we het terrein op en overall roepen kinderen "Hello! Hello!". Een vriendelijk vrouw komt ons tegemoet. Zij leidt ons een kantoortje binnen, waar we verzocht worden even te gaan zitten.

Een leerkracht van de twee klassen zal de kinderen in één klas plaats laten nemen, zodat we daar kunnen uitdelen. Buiten is het te zonnig en te heet.

We worden geroepen en lopen achter de man aan een klas vol kleine kindjes binnen.

Op de voorste rij vier hele kleine ukkies, waarvan er één geen uniform aan heeft, de dochter van één van de leerkrachten.

Carla gaat het verhaal van Twinbears vertellen en Mr. Komang zal het vertalen.

Carla pakt één van de vier Lanka-beertjes en begint. Als ze toe is aan het uitrollen van het certificaat, blijkt dat ze van de 43 meegenomen Lanka-beertjes krek *die* te pakken heeft die geen tweeling maar een drieling is! We moeten er erg om lachen.

Carla begint vooraan bij de ukkies de Lanka-beertjes uit te delen, ik begin aan de andere kant.

Bij elk dier dat we uit de plunjezak halen, kijken de kinderen vol verwachting en soms begint een kindje spontaan te klappen als ik aan kom lopen met bijvoorbeeld een zebra.

We komen toe aan de tweeling-kikkers. Een bijzonder geval. Dit hebben we nog nooit zo gedaan (en zullen we ook nooit meer doen). Een klant van ons, die al meerdere twins had gekocht, kwam in Schermerhorn naar ons toe met de uitdrukkelijke wens om deze kikkers in Bali aan een tweeling te geven.

Dus vraagt Carla nu aan een leerkracht of er ook een tweeling of anders een broertje/zusje in de klas zit. “Nee”, zegt hij, maar de vrouw loopt resoluut naar Carla en wijst twee kindjes naast elkaar aan. “Ja! Een tweeling!”. En blij geeft Carla, voldaan aan onze belofte, de jongetjes elk een kikker.

Eén kindje is ziek. Ik geeft de vrouw een konijn voor dat kindje.

Rechts achterin zitten de iets grotere bovenjongetjes. Bijzonder toch dat je die in elke klas achterin aantreft.

Als de krokodillen uit de plunjezak komen, zegt Carla: “wacht even” en loopt ermee naar de boeven achterin. Ze zijn erg blij met zo'n gevaarlijk dier.

We maken nog wat foto's.

Dan gaan we met alle kinderen naar buiten voor nog meer foto's, nu ook met ons en de leerkrachten erbij.

Mr. Komang maakt ook foto's en belooft deze naar mij toe te sturen.

We nemen afscheid en daar komt een vriend van mr. Komang op een brommer aan. Hij vertelt dat zijn kindje ook in de klas zit, waar we hebben uitgedeeld.

We rijden door, òp naar de school in het dorp van mr. Komang, waar hij zelf ook op heeft gezeten.

Meteen rennen er kinderen naar de poort. Een brutaal meisje roept: “Five please!”. En ik vraag haar: “Five what?”. Ze weet meteen dat ze fout zit en zegt: “Sorry, mistake!”. De boef.

Een man komt zich voorstellen. We lopen achter hem aan het grote terrein op en een klasje in.

Ondertussen is de hele school uitgelopen en kijkt door ramen en deuren naar binnen en maken veel kabaal, terwijl ik het Twinbear-verhaal vertel. Carla zegt “SSSStttt” en de rust keert weer, zodat ik het verhaal rustig kan vertellen en de uitdeling kan beginnen. We hebben nu nog 39 Lanka-beertjes en dat moet genoeg zijn voor de twee laagste klassen. De leerkracht van deze klas vraagt veel aandacht van me en wil alles van me weten. Het kost me moeite hem duidelijk te maken dat ik echt mijn aandacht wil gebruiken voor deze uitdeling.

De kindjes zijn stil, luisteren aandachtig en nemen daarna met glimmende oogjes en “thank you” een beertje aan.

Zo gaat het ook in de andere klas en als de juf zegt dat er twee kindjes ziek zijn, laten we twee Lanka-beertjes achter. Ook haar dochter, die mee is en voor de klas zit, geven we een beertje. Dan is er nog één over!

En als we het terrein aflopen, zien we een meisje met een prachtig gewaad aan. De is jarig vandaag en de leerkracht vertelt mij ook nog dat ze verdrietig is omdat ze zojuist 2e is geworden in een leerwedstrijd. Ze had natuurlijk 1e willen worden..... Carla geeft haar het laatste beertje.

We worden verzocht naar het kantoor te komen om in het boek te schrijven. We krijgen zoete thee en nootjes aangeboden, het eerste drinken

we zoet op, het tweede slaan we beleefd af. Ondertussen wordt het grote boek erbij gehaald, maar we zijn net aan een nieuwe bladzijde toe. Met liniaal en potlood worden er lijntjes getrokken. Dan gaat Carla aan de slag met invullen, maar heeft geen idee wat ze in moet vullen, nu het voorbeeld van de vorige niet te zien is. Mr. Komang helpt zo goed als mogelijk, want Carla en ik worden hier heel melig van en bedenken allerlei vreemde teksten om het boek te schrijven bij 'beroep' en zo. Als ik daarna het boek krijg aangereikt, kunnen we gelukkig duidelijk maken dat Carla het voor drie heeft gedaan: Twinbears, Carla en Edith. Gelukkig laten ze ons gaan en zonder één twinbear nu, gaan we verder op reis.

Mr. Komang wil even ons zijn dorp laten zien en we stoppen bij een soort tempelcomplex, gaan op het stoepje met uitzicht zitten. Er heerst een weldadige rust hier, een prettig plek en sfeer om even bij te komen van de uitdelingen.

Het was een prachtige reis en de dieren zijn gelukkig allemaal weer goed terecht gekomen.

